

SMS

JAG KÖPTE ETT SKROVMÅL med extra pommestoft och åt det framför teven. Lite dressing rann ur mungipan och kletade fast på byxorna, men jag tog av dom och slickade upp den och fläcken syntes knappt längre. På teven tjuvade någon debattör om någon konstnär som satt upp lappar om att zigenarbrott är bra eller nått liknande. Han var rasist. En sa att är man konstnär måste man få vara rasist, men en annan höll inte med. Han hade sovit på nåns soffa, vad det nu hade med saken att göra.

Efter lunch påtade jag i trädgården. Rensade lite ogräs i rabatten, mest maskrosor. Buskarna såg trötta ut och jag tänkte att det kanske berodde på att maskrosorna tog all energi och att det skulle bli bättre nu. Solen kom fram och värmdes ganska bra fast det var oktober och grundkänslan var att det skulle bli bättre. Men det skulle det inte.

Hade just rensat klart när dom dök upp. Två killar i

billiga kostymer. Från ingenstans. Dom sa att vi måste prata, att dom var här för att hjälpa mig och det lät ju bra. Men skeptisk var jag. Jävligt skeptisk. För det var nått lurrt med dom.

– Har du tänkt nått på sms-lånen, sa mannen med skägg och flottigt hårsvall.

Jag svarade som det var att sms-lån inte var nått jag tänkte på. Jag har inte ens sms.

– Det du gör påverkar även andra. Du kan inte bara tänka på dig själv. Din familj blir lidande, sa mannen med rakad skalle och glosögon.

Just när jag försökte få klarhet i vad dom pratade om dök en stor filmkamera upp i ansiktet. Fångade mig när jag måste ha sett som mest dum ut. Jag försökte hålla för linsen, men kameramannen slog bort handen och jag blev rädd och måste ha sett ännu dummare ut. Det där med familj var så taget ur luften att det inte gick att få ordning på tankarna.

– Jag behöver en paus, sa jag.

– Vi kan väl gå in och ta en fika och försöka reda ut det här, sa skägghannen.

Och han sa det på ett snällt sätt, så jag gick med på det.
Han lät verkligen snäll fast han inte var det.

Vi gick in altanvägen och jag såg hur dom tittade på min grill som jag köpte förra veckan på Bauhaus för 199 kronor, som om det var nått intressant med den.

- Den ser ny ut, sa glosögonmannen.
- Jag köpte den förra veckan.
- Varför köpte du en grill i oktober?
- Jag blev sugen på grillat.
- Har du använt den?
- En fläskkotlett i onsdags. En bit lax i söndags.
- Jaha.

Jag satte på kaffe och tinade upp några bullar från frysen och dom bara satt där vid köksbordet och tittade sig omkring, tycktes bedöma allt i huset. Det kändes jävligt obehagligt. Jag ställde fram varsin kaffekopp och hällde upp. Ställde fram fatet med bullarna i mitten av bordet. Kameramannen ville inte ha nått. Skäggmannen högg en bulle direkt och började prata så att bullsmulor flög ut ur munnen ner på bordet.

- Din situation är ohållbar, sa han.

– Jaha.

– Det som provocerar mig mest är att du inte verkar ta det här på allvar.

– Det gör jag. Verkligen, sa jag.

Jag ljög. Ville inte göra honom arg, men egentligen hade jag ingen aning om vad dom pratade om.

– Du kommer få sälja grillen och allt annat du köpt på sistone.

– Okej. Inga problem.

Det gjorde mig inget. Jag hade ljugit när jag sa att jag hade grillat en fläskkotlett och en lax. Jag hade inte kommit mig för att använda den. Det var ett onödigt köp. Jag höll med om det.

Killen med glosögon tog fram en massa papper med siffror på. En del var röda och en del var svarta och dom stod i staplar. På hans bekymrade min förstod jag att det var allvarliga siffror. Han pekade på några av dom. "Det här är boende, det här är skräpmat, det här är bensinkostnader" sa han och hummade. Jag nickade och fundrade på vad det var för siffror, men det verkade som att jag borde förstå och jag ville inte verka dum så jag hummade

och nickade så fort han tog en paus.

– Vi har mycket jobb framför oss, men jag är övertygad om att vi kommer att klara det här, sa skägghannen. Vad tror du?

– Absolut. Jag är beredd att göra vad som krävs, sa jag.

– Skriv under här. Det är en fullmakt, sa glosögonmannen och räckte fram ett papper med en massa ord på.

Jag skrev på.

– Nu har vi kontroll över din ekonomi tills vi sett att du klarar det här.

– Okej.

– Vi ska göra vad vi kan för att hjälpa dig.

– Vad ska jag göra?

– Du behöver bara göra som vi säger så kommer allt att lösa sig.

När han sa det var det som att all luft pyste ur mig. Jag kände mig mer avslappnad än jag gjort under hela mitt vuxna liv. Tacksamheten över att nån ville hjälpa mig var så stor att jag fick tårar i ögonen. Det hade varit jobbigt på sistone. Många mörka tankar som cirkulerade. Mest om grabben som jag inte träffat på två år snart. Monika pratade

om att han höll på med droger sist hon ringde. Hoppas han klarar sig. Sen morsan dog hade jag funderat mycket över det också. Och på kompisarna som jag förlorat kontakten med. Vad som var min mening med livet liksom. Jag såg hur mina vattenfyllda ögon speglades i kameralinsen. Den var närmare nu, snuddade nästan vid kinden.

Nästa dag var dom tillbaka. Skäggmannen hade bytt en helsvart kostym mot en med kritstreck och glosögonmannen hade en ny grå nyans på sin. Dom ringde på och trängde förbi in med en stor tavla med kolumner i som dom ställde upp i vardagsrummet. Glosögonen tog fram falska pengar som han klistrade upp på sidan av tavlan. Det var mest tusenlappar, men några femhundringar också.

– Du kan börja med att sätta fyra tusenlappar i kolumnen för boendekostnader, sa han.

– Jaha.

– Du ska alltså sätta upp dom.

– Okej.

Jag tog fyra av de falska tusenlapparna och satte dom i kolumnen som det stod "Boende" över. Dom fastnade på tavlan fast det inte var nån magnet på dom. Vet inte hur

det gick till. Det var inte tejp heller.

– Bra.

Det fortsatte likadant. "Övrigt", "Mat" och så vidare.

Några tusenlappar här, några tusenlappar där. Och så kom vi till "Lånekostnader". Åtta tusenlappar.

– Du förstår vad det här innebär va, sa skägghannen när allt var summerat.

– Mmmm.

– Du har fyra gånger så höga utgifter som inkomster.

Fortsätter det i den här takten så har du inte kvar nått hus om fyra månader. Du får bo på gatan.

Nu blev jag orolig. Jag ville ju inte bo på gatan. Hur hade det kunna bli så här? Hur kan man ha högre utgifter än inkomster? Det borde vara omöjligt. Jag var ju bara en vanlig gubbe.

– Vad har du köpt för sms-lånen?

– Vilka?

– Lånen du tagit på sms.

– Jag har ingen sms.

– Dom du lånat med mobiltelefonen.

– Jag använder inte mobilen. Den ligger i en låda i hallen.

Dom får väl ringa upp. Jag är hemma mycket. Varje dag.

– Men du har ju skyhöga telefonräkningar. Hur har det gått till?

– Jag vet inte.

– Har nån annan en telefon i ditt namn?

– Det vet jag inte.

– Du får i alla fall sälja grillen.

– Okej.

Dom skjutsade mig till Lada-Lasse, som kallas så för han säljer begagnade prylar i ett garage som liknar en lada. Lasse tittade konstigt på oss när vi kom dit och lastade ur grillen ur bagageluckan.

– En klotgrill får man inte mycket för i dagens läge va, sa han. Men 50 spänn kan jag ge.

Jag hade velat berätta för dom att Lada-Lasse var känd för att blåsa folk. Han betalade alltid mindre för sakerna än han sålde dom för. Men det blev aldrig läge. Och vad är en klotgrill om hundra år egentligen? Vi åkte hem igen. Glosögonmannen åkte till banken för att samla ihop mina lån och få ner kostnaderna, sa han.

Skäggmannen och jag blev kvar och stämningen var

olustig. Jag satte fram kaffe och tog en kopp själv, men han drack knappt nått. Kanske tyckte han att det var för starkt eller för svagt. Det var skönt när glosögonen kom tillbaka.

– Jag har positiva besked, sa han. Jag har pratat med banken och lyckats samla ihop alla lån till ett enda lån. Det har gjort att lånekostnaderna nu är 5600 kronor lägre i månaden.

– Bra, sa jag.

– Åker du ofta på semester?

– Nej, det har jag aldrig gjort.

– Okej. Jag var lite nyfiken på den där husvagnen du köpt och vart den finns nu.

– Jag har ingen husvagn.

– Har du sålt den innan du betalat av lånet för den?

– Jag har aldrig köpt nån husvagn.

Glosögonmannen såg förvirrad ut, sen genuint arg.

– Det handlar om ren självförnekelse Lars.

– Jag heter Håkan.

– Det här är ju absurt. Vet du inte vad du heter?

– Håkan heter jag.

Dom gick ut till vardagsrummet och mumlade till

varandra. Diskuterade nått med halvhetsiga röster. Sen kom dom in igen.

– Jag ber om ursäkt för att jag sa fel namn. Vi åker hem till så många att jag blandade ihop dig med en annan.

– Du måste sälja bilen, sa skäggmannen.

– Men vad ska jag åka i då?

– Vill du helst behålla huset eller bilen?

– Huset.

– Då har du inget val.

Skägget tog mina bilnycklar och gick ut. Det hördes en rivstart utifrån. Glosögonmannen satte sig mitt emot mig med en bekymrad min. Höll sen en lång utläggning om vad jag måste göra. Jag måste sluta köpa skräpmat. Jag måste sluta ta nya lån för att betala av gamla lån. Jag måste sluta köpa onödiga prylar som jag ändå inte använder. Jag måste börja ta ansvar för min egen ekonomi. Han skrev ner grejorna på en lapp och gav mig.

– Tror du att du fixar det här?

– Absolut, sa jag.

Skäggmannen var plötsligt tillbaka i köket.

– Jag har en överraskning åt dig, sa han.

Vi gick ut och det stod en mörkröd vespa med en blå hjälm på styret på uppfarten.

– Den här kan du ha när du ska till affären eller göra ärenden, sa han.

– Men bilen är borta?

– Ja. Jag fick 25 000 för den och det räckte till att betala av ett av sms-lånen och till att köpa den här vespan. Nu kommer du att sänka dina bensinkostnader rejält.

– Då, tror jag att det är dags. Det här löser sig nog.

Han tog fram pappret jag skrev på i köket och gav det till mig.

– Du kan riva kontraktet nu, sa han.

– Okej.

Dom tittade på mig och kameran var uppe i kinden igen. Vi stod så ett tag.

– Riv kontraktet!

Jag rev itu pappret.

– Bra. Vi kommer tillbaka om en månad och kollar hur det har gått.

Alla tre hoppade in i glosögonmannens bil. En silvrig Mercedes. Kameramannen fick trixa lite för att få in

kameran i baksätet.

Dom kom aldrig tillbaka. Jag såg några som likna dom på teve, men det var inte dom. Då tänkte jag tillbaka på dom där dagarna och undrade om dom skulle bli arga om dom visste vad som hänt med bilen och grillen, att jag tog tillbaka dom.

Jag lyckades äta hamburgaren utan att spilla och tänkte på vad skönt det var att jag inte hade sms. En tjej på teve hade köpt katter, papegojor och hamstrar på sms, men nu fick hon sälja dom och hon grät och skrek. Det verkade vara rena helvetet.